

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8CdoPr/3/2023
Identifikačné číslo spisu: 8716204999
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:8716204999.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a sudcov JUDr Ivana Rumanu a Mgr. Miroslava Šeptáka v spore žalobcu N.. O. O., narodeného X. H. XXXX, B. I. XXX, zastúpeného spoločnosťou GRABAN, TORMA & PARTNERS s. r. o., Košice, Kováčska 53, IČO: 36 760 564, proti žalovanej Hokejový klub Poprad, a. s., Poprad, Športová 1397/1, IČO: 51 407 361, zastúpenej spoločnosťou Beňo & partners advokátska kancelária, s. r. o., Poprad, Nám. sv. Egídia 40/93, IČO: 44 250 029, o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 12Cpr/7/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12CoPr/7/2022 z 15. decembra 2022, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom sp. zn. 12CoPr/7/2022 z 15. decembra 2022 zmenil rozsudok Okresného súdu Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) č. k. 12Cpr/7/2016-169 z 23. januára 2019, ktorým určil, že výpoveď daná žalobcovi žalovaným listom zo 19. januára 2016 je neplatná tak, že žalobu zamietol; žalovanej priznal nárok na náhradu trov celého konania vrátane trov dovolacieho konania; rozhodol o pokračovaní v spore s právnym nástupcom spoločnosti HK POPRAD, s. r. o., Poprad, Štefánikova 6, IČO: 36 506 176 a to spoločnosťou Hokejový klub Poprad, a. s., Poprad, Športová 1397/1, IČO: 51 407 361.

2. Súd prvej inštancie právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 1 ods. 1 až 4, § 7, § 15, § 17 ods. 3, § 42, § 43, § 63 Zákonníka práce, § 66 ods. 3 Zákonníka práce platného do 17. marca 2016, § 133, § 134, § 135, § 135a, § 566 Obchodného zákonníka a § 39 Občianskeho zákonníka. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania ustálil, že žalobca so žalovanou uzavrel 30. júna 2005 pracovnú zmluvu s nástupom do práce od 1. júla 2005 s druhom práce zastupovať a riadiť spoločnosť a vykonávať všetky činnosti smerujúce k rozvoju a rastu popradského hokeja. Pracovný pomer bol uzavretý na dobu neurčitú s tým, že žalobca mal vykonávať funkciu konateľa s miestom výkonu práce u žalovanej. Do

funkcie konateľa bol žalobca vymenovaný dňom 31. mája 2005. Súd prvej inštancie skonštatoval, že s prihliadnutím na konštantnú judikatúru súdov, funkcia konateľa nie je druhom práce, preto strany nemohli na základe pracovnej zmluvy platne uzavrieť pracovný pomer. Následne 1. marca 2009 strany uzavreli dohodu o zmene pracovných podmienok s odkazom na pôvodnú zmluvu s tým, že od 1. marca 2009 sa zmenilo pracovné zaradenie žalobcu na riaditeľa a konateľa spoločnosti. Predmetnú dohodu o zmene pracovných podmienok súd prvej inštancie posúdil ako dohodu, na základe ktorej medzi stranami bol založený pracovnoprávny vzťah s odkazom na ustanovenie § 43 Zákonníka práce, lebo dohoda obsahovala všetky podstatné náležitosti a to druh práce, miesto výkonu práce, deň nástupu do práce a mzdové podmienky, i napriek opakovaniu funkcie konateľa. Podľa názoru súdu prvej inštancie rozsah a charakter niektorých prác dohodnutých v pracovnej náplni riaditeľa spoločnosti presahoval výkon funkcie konateľa a neprekryval sa s ňou. Zdôraznil, že ak žalobca prakticky vykonával niektoré činnosti od roku 2005 bez ich písomnej špecifikácie, neznamená to, že ich vykonával v rámci výkonu funkcie konateľa. Podpísaním pracovnej zmluvy žalobca sa mal dôvod domnievať, že tieto úlohy plní v rámci pracovného pomeru, pričom do roku 2009 ich vykonával bez zmluvného základu. K obrane žalovanej, či nanovo zadefinovaná funkcia nepredstavuje pôsobnosť konateľa v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka, súd prvej inštancie uviedol, že strany pri vzniku funkcie konateľa neuzavreli zmluvu o výkone funkcie, ani mandátnu zmluvu, preto je potrebné vychádzať z toho, že vzťah medzi spoločnosťou a členom orgánu spoločnosti pri zariaďovaní záležitostí spoločnosti sa primerane spravoval ustanoveniami Obchodného zákonníka o mandátnej zmluve s tým, že niektoré vzájomné vzťahy definované v pracovnej zmluve, mimo vzniku a zániku funkcie, bolo možné podradiť pod príslušné ustanovenia Zákonníka práce. Následne súd prvej inštancie konštatoval, že vznik pracovného pomeru vo funkcii riaditeľa nebol podmienený vymenovaním do funkcie štatutárneho orgánu spoločnosti, preto tým nebol naplnený výpovedný dôvod pre rozviazanie pracovného pomeru v zmysle § 63 ods. 1 písm. d) Zákonníka práce z dôvodu odvolania žalobcu z funkcie konateľa. Podľa názoru súdu prvej inštancie nie je potrebné na výkon funkcie konateľa uzatvárať pracovný pomer, a po zániku tejto funkcie pracovný pomer rozväzovať. V tejto súvislosti podotkol, že ak žalovaná spochybnila vznik pracovného pomeru platne, spochybnila aj akýkoľvek výpovedný dôvod uvádzaný vo výpovedi. Pre uplatnenie výpovedného dôvodu v zmysle § 63 ods. 2 Zákonníka práce, pre žalovanú vyplývala aj povinnosť ponúknuť zamestnancovi inú vhodnú prácu podľa stanovených podmienok v zákone. Z písomnej výpovede, ani z iných dôkazov nevyplývalo, žeby si žalovaná túto povinnosť splnila, preto aj z tohto dôvodu považoval súd prvej inštancie výpoveď z pracovného pomeru za neplatnú. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s ustanoveniami § 255 a § 262 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

3. Odvolací súd v poradí druhým rozsudkom vo veci samej zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s § 388 v spojení s § 390 CSP, s konštatovaním nesprávneho právneho posúdenia, bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania, a nariadenia pojednávania pred odvolacím súdom, lebo si to nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem (§ 385 CSP), vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie.

3.1. Po zrekapitulovaní zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie, sa odvolací súd stotožnil s právnym posúdením pracovnej zmluvy z 30. júna 2005 ako absolútne neplatnej zmluvy z dôvodu, že žalobca ako zamestnanec mal v zmysle tejto zmluvy vykonávať funkciu konateľa s druhom práce - zastupovať a riadiť spoločnosť a vykonávať všetky činnosti smerujúce k rozvoju a rastu popradského hokeja. V kontexte uvedeného poznamenal, že činnosť štatutárneho orgánu nemôže fyzická osoba vykonávať v pracovnom pomere, lebo vymedzenie druhu práce zastupovať a riadiť spoločnosť, ale aj všeobecné vymedzenie vykonávať všetky činnosti smerujúce k rozvoju a rastu popradského hokeja, spadá pod základné a typické kompetencie konateľa spoločnosti v zmysle Obchodného zákonníka, konanie štatutárneho orgánu podnikateľa podľa § 13 Obchodného zákonníka a rozhodovanie o obchodnom vedení spoločnosti podľa § 134 Obchodného zákonníka.

3.2. S právnym posúdením dohody o zmene pracovných podmienok uzavretej 1. marca 2009 s odkazom na pôvodnú zmluvu (t. j. neplatnú pracovnú zmluvu z 30. júna 2005) so zmenou zaradenia zamestnanca na pozíciu riaditeľ a konateľ spoločnosti súdom prvej inštancie, sa odvolací súd však nestotožnil. V tejto súvislosti zdôraznil, že absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva bez ďalšieho zo zákona a hľadá sa naň, ako keby nebol urobený, ktorá neplatnosť nemôže byť zhojená dodatočným

schválením a nemôže sa ani konvalidovať. Na absolútnu neplatnosť právneho úkonu súd musel prihliadať ex officio. Dohoda o zmene pracovných podmienok z 1. marca 2009, aby mohla byť považovaná za platný právny úkon, nemohla odkazovať na neplatnú pracovnú zmluvu z 30. júna 2005, ktorú nie je možné konvalidovať. S poukazom na ustanovenie § 43 Zákonníka práce, týkajúce sa obsahových náležitostí dohody medzi zamestnancom a zamestnávateľom, odvolací súd skonštatoval, že dohoda o zmene pracovných podmienok z 1. marca 2009 neobsahuje podstatné náležitosti pracovnej zmluvy a to miesto výkonu práce, deň nástupu do práce, ani mzdové podmienky, ak neboli dohodnuté v kolektívnej zmluve, preto nemohla platne založiť pracovnoprávny vzťah medzi stranami sporu. Navyše z vykonaného dokazovania ani nemožno vyvodiť, aby bola platne uzavretá pracovná zmluva ústnou formou, keďže nebolo preukázané, aby sa strany sporu ústne dohodli na všetkých podstatných náležitostiach pracovnej zmluvy v zmysle Zákonníka práce. Odvolací súd v závere podotkol, že pokiaľ ani nevznikol pracovný pomer, ktorý by mohol skončiť výpoveďou, žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou v zmysle § 77 Zákonníka práce, preto nepovažoval za dôvodnú a v súlade s § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov celého konania (prvoinštančného a odvolacieho) rozhodol v súlade s § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP; o nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP s tým, že nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na použitie ustanovenia § 257 CSP.

3.3. V súlade s § 64 CSP rozhodol o pokračovaní v spore s právnym nástupcom žalovanej, vychádzajúc zo zmluvy o predaji podniku (v spise na č. l. 183-185).

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej len „dovolateľ“), ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Po zrekapitulovaní skutkového stavu, ako aj priebehu celého konania, dovolateľ vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP namietal rozpor napadnutého rozhodnutia s princípom legitímnych očakávaní a tým jeho prekvapivosť. Argumentoval tým, že podľa jeho názoru, mal a mohol odvolací súd ním tvrdenú absolútnu neplatnosť pracovnej zmluvy už konštatovať vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí. Podľa názoru dovolateľa, odvolací súd neuviedol dôvody, pre ktoré nepovažoval svoj predchádzajúci právny názor za rozhodujúci. Bez akejkoľvek zmienky ohľadom svojho predchádzajúceho právneho názoru a záväzného pokynu pre súd prvej inštancie, pristúpil k posudzovaniu otázky platnosti pracovnej zmluvy a dohody o výkone pracovnej činnosti. Podľa názoru dovolateľa, odvolací súd svojim nesústređeným postupom predĺžil konanie. Zmenu právneho názoru riadne neodôvodnil a z obsahu odôvodnenia nemožno zistiť, aké právne úvahy ho viedli k tomu, že viac nepovažoval pre rozhodnutie vo veci za potrebné analyzovať obsah výkonu činnosti. V kontexte uvedeného zdôraznil, že súčasťou práva na spravodlivý proces je aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, poukazujúc pritom na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) napr. II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07, ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vydaného v tejto veci z 29. marca 2022 sp. zn. 6Cdo/62/2020, i sp. zn. 4Obdo/87/2021, z ktorého relevantnú časť citoval. Dovolateľ ďalej namietal vykonanie odvolacieho prieskumu nad rámec obsahového vymedzenia v odvolaní. Tvrdil, že žalovaná námietka nesprávneho právneho posúdenia spočívala v namietaní záveru súdu prvej inštancie o tom, že časť výkonu činnosti žalobcu mohla byť výkonom práce v pracovnom pomere. Podľa názoru dovolateľa, žalovaná namietala len otázky týkajúce sa reálnej aktivity žalobcu s ohľadom na ich posúdenie ako výkon úloh konateľa. Postup odvolacieho súdu nemožno akceptovať ani z pohľadu uplatnenia princípu rovnosti sporových strán, pričom odvolací súd tak postupoval v spore so stranou požívajúcou zvláštnu ochranu a v jej neprospech. Zároveň dovolateľ namietal, že sudy nižších inštancií neposudzovali, či pracovnoprávny vzťah nevznikol pred dňom 30. júna 2005. Poznamenal, že pre žalovanú pracoval nepretržite v podstate 20 rokov a počas tejto doby sa druh vykonávanej práce prirodzene vyvíjal. V danom prípade preto vzniká legitímna otázka, či pracovnoprávny vzťah nebol založený ústne, resp. konkludentne ešte pred uzatvorením pracovnej zmluvy resp. či nedošlo k zmienenému prechodu práv a povinností v zmysle § 27 a nasl. Zákonníka práce.

4.1. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolateľ vymedzil otázku, na riešení ktorej založil napadnuté rozhodnutie odvolací súd a to, či možno konvalidovať prípadnú vadu pracovnej zmluvy spočívajúcu v nesprávnom vymedzení druhu práce s

prihliadnutím na skutočne vykonávanú činnosť. Podľa dovolateľa odpoveď na túto otázku musí byť kladná, pretože v opačnom prípade súd by opomínal ochrannú funkciu pracovného práva. Následne dovolateľ poukázal na možnosť zmeny druhu práce konkludentným spôsobom, vyplývajúcu z § 54 Zákonníka práce. Podľa jeho názoru právny poriadok neposkytuje ochranu len tomu výkonu práce, ktorý je ako druh označený v pracovnej zmluve. Podstatným pre posúdenie výkonu druhu práce je jeho faktický výkon a nie vymedzenie obsiahnuté v pracovnej zmluve. Ak možno pripustiť zmenu pracovnej podmienky v priebehu pracovnoprávneho vzťahu konkludentným spôsobom bez toho, aby bola táto zmena objektivizovaná v písomnej forme, potom je možné rovnako pripustiť aj to, že pri posudzovaní platnosti pracovnej zmluvy vzhľadom na druh vymedzenej práce je potrebné skúmať skutočne vykonávanú prácu a neprihliadať len na jej označenie v pracovnej zmluve. Poukázal na právny názor vyplývajúci z rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 86/2020, ako aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7MCdo/12/2011, z ktorého relevantnú časť citoval. V závere prezentoval názor, podľa ktorého, ak možno pripustiť zmenu pracovnej podmienky v priebehu pracovnoprávneho vzťahu konkludentným spôsobom bez toho, aby bola táto zmena objektivizovaná v písomnej forme, potom je možné rovnako pripustiť aj to, že pri posudzovaní platnosti pracovnej zmluvy vzhľadom na druh vymedzenej práce je potrebné skúmať skutočne vykonávanú prácu a neprihliadať len na jej označenie v pracovnej zmluve. V závere citujúc judikatúru ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 15/2014, I. ÚS 640/2017 zdôraznil, že ústavný súd ukladá súdu aplikujúcemu právo, povinnosť prihliadnúť nielen na zásadu výkladu v prospech platnosti zmlúv, ale aj odôvodniť, z čoho porušenie vyplýva. Navrhol zrušiť napadnuté rozhodnuté a vec vrátiť na ďalšie konanie.

5. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu zotrvala v celom rozsahu na svojich predchádzajúcich, či už písomných alebo ústnych vyjadreniach. Podľa jej názoru odvolací súd vec správne právne posúdil a dospel k správny skutkovým zisteniam o nedôvodnosti žaloby. Nesúhlasila s námietkou žalobcu uplatnenou v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovoláním napadnuté rozhodnutie nepovažovala za prekvapivé. Podotkla, že obsah vykonávanej práce, neplatnosť skončenia pracovného pomeru a nakoniec aj samotná neplatnosť pracovnej zmluvy medzi sebou navzájom úzko súvisia. Rozhodnutie odvolacieho súdu je logickým vyústením skutočností, že ak žalobca pre žalovanú vykonával iba činnosti, ktoré sú náplňou funkcie konateľa, nemohol teda platne vzniknúť pracovnoprávny vzťah. Žalovaná poukázala na obsah jej vyjadrení napr. odvolanie zo 4. marca 2019, na pojednávaní konanom 20. septembra 2017, 23. januára 2019, z ktorých vyplýva, že viackrát poukázala na to, že ak z vymedzenia druhu práce v prípadnej pracovnej zmluve je zrejmé, že sa v prevažnej miere zhoduje s obsahom funkcie štatutárneho orgánu, táto zmluva nemôže byť považovaná za pracovnú zmluvu uzatvorenú podľa § 43 Zákonníka práce. Podľa jej názoru, v prebiehajúcim konaní vôbec nedošlo k nesprávne procesnému postupu, preto dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP neexistuje. Napokon ani vymedzenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalovaná nepovažovala za dôvodné a opodstatnené. Tvrdila, že vymedzená otázka sa opiera predovšetkým o skutkové tvrdenia. Podotkla, že v prebiehajúcim konaní bol posudzovaný reálny výkon činností žalobcu a na základe uvedeného bola konštatovaná neplatnosť pracovnej zmluvy ako právneho úkonu. Navyše medzi stranami sporu bol obchodnoprávny vzťah, preto nemohlo a ani nedošlo k obchádzaniu pracovnoprávnych prepisov. Navrhla odvolanie odmietnuť resp. ako nedôvodné zamietnuť; uplatnila si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo napádané rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia (§ 438 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 1 a 3 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania,

vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

8. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

9. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

10. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

12. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

13. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

14. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutie spravodlivosti).

15. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

16. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP dovolateľ namieta prekvapivosť napadnutého rozhodnutia vydaného v rozpore s princípom legitímnych očakávaní, ako aj v rozpore s vysloveným právnym názorom vyplývajúcim z kasačného rozhodnutia. Zároveň namieta aj odchýlenie sa od vymedzeného rámca odvolacieho prieskumu a nad rámec jeho obsahového vymedzenia a to v spore s ochranou slabšej strany.

17. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že súd prvej inštancie pri posudzovaní žalobného návrhu o určenie neplatnosti výpovede danej žalovanou (resp. jej právnou predchodkyňou) listom z 19. januára 2016 skonštatoval, že vzhľadom k určenej funkcii v pracovnej zmluve z 30. júna 2005 vymedzenej ako konateľ, ktorá nie je druhom práce, strany nemohli na základe tejto zmluvy platne uzavrieť pracovný pomer. Pri posudzovaní dohody o zmene pracovných podmienok z 1. marca 2009 s odkazom na pracovnú zmluvu z 30. júna 2005, sa dňom 1. marca 2009 zmenilo pracovné zaradenie zamestnanca (žalobcu) na riaditeľ a konateľ spoločnosti, s vymedzením pracovnej náplne funkcie riaditeľa žalovanej. Ostatné zmluvné dojednania zostali v platnosti. Uvedenú dohodu súd prvej inštancie posúdil ako dohodu, ktorou bol založený pracovnoprávny vzťah, lebo obsahovala všetky podstatné náležitosti v zmysle § 43 Zákonníka práce. Porovnaním povinností konateľa spoločnosti a pracovnej náplne riaditeľa spoločnosti ustálil, že rozsah a charakter niektorých prác obsiahnutých v náplni práce riaditeľa spoločnosti presahuje výkon funkcie konateľa a neprekryva sa s ňou. Zároveň niektoré činnosti obsiahnuté v náplni práce riaditeľa spoločnosti z 1. marca 2009, nespádajú bezprostredne do pôsobnosti štatutárneho orgánu, ale sú považované za obchodné vedenie spoločnosti. Na základe posúdenia vzťahu ako pracovnoprávneho, súd prvej inštancie určil neplatné skončenie pracovného pomeru výpoveďou listom z 19. januára 2016.

18. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak vyšší súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných, zásadne odlišných právnych záveroch ako nižší súd, pričom zároveň strane konania neumožní vyjadriť sa k týmto iným (odlišným) právnym záverom, teda keď strana nemá možnosť právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov nižšieho súdu nejavili ako významné (II. ÚS 407/2016). O prekvapivom rozhodnutí možno hovoriť aj za situácie, keď sa aplikuje autoritatívny výklad novej právnej úpravy, ktorý nebol predvídateľný a ktorý vedie k odňatiu práva na súdnu ochranu (II. ÚS 570/2017).

19. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uvedeného v bodoch 25 až 35 vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil s posúdením absolútnej neplatnosti pracovnej zmluvy z 30. júna 2005 súdom prvej inštancie, ktorý dôvodil, že žalobca ako zamestnávateľ mal vykonávať funkciu konateľa s druhom práce zastupovať a riadiť spoločnosť, vykonávať všetky činnosti smerujúce k rozvoju a rastu popradského hokeja, ktorú činnosť štatutárneho orgánu nemôže fyzická osoba vykonávať v pracovnom pomere. Nesúhlasil však s právnym posúdením dohody o zmene pracovných podmienok z 1. marca 2009, na základe ktorej mal byť založený pracovnoprávny vzťah. Podotkol, že v časti funkcie konateľa aj podľa súdu prvej inštancie dohoda o zmene pracovných podmienok je neplatnou z rovnakého dôvodu ako pracovná zmluva. Odvolací súd zdôraznil, že dohoda o zmene pracovných podmienok menila len pracovné zaradenie resp. funkciu zamestnanca na riaditeľ a konateľ spoločnosti. Predmetná dohoda neobsahuje žiadne ďalšie náležitosti pracovnej zmluvy, ale odkazuje na neplatnú pracovnú zmluvu z 30. júna 2005. V kontexte uvedeného poznamenal, že súd preskúmava zmluvu zo všetkých hľadísk, na ktorú zákon viaže všeobecnú platnosť právnych úkonov. Z dôvodu absolútnej neplatnosti právneho úkonu, na ktorú súd prihliada ex officio skonštatoval, že dohoda o zmene pracovných podmienok z 1. marca 2009, aby mohla byť považovaná za platný právny úkon, nemôže odkazovať na neplatnú pracovnú zmluvu z 30. júna 2005, ktorú nemožno konvalidovať. Posudzujúc predmetnú dohodu podľa § 43 Zákonníka práce teda ustálil, že predmetná dohoda neobsahuje podstatné náležitosti pracovnej zmluvy a to miesto výkonu práce, deň nástupu do práce, ani mzdové podmienky, pre nedostatok ktorých pracovnoprávny vzťah medzi stranami nevznikol. V kontexte uvedeného žalobu posúdil ako nedôvodnú, preto v súlade s § 388 a § 390 CSP zmenil rozsudok a žalobu zamietol.

20. Účelom opravného prostriedku a v súvislosti s jeho uplatnením, aj účelom odvolacieho konania je zákonom predpísaným spôsobom dosiahnuť nápravu právnych alebo skutkových pochybení súdu prvej inštancie (III. ÚS 152/2010). Limity, v rámci ktorých môže súd druhej inštancie zasahovať do rozsudku súdu prvého stupňa vyplývajú z podstaty neúplného apelačného systému. Možnú chybu súdu prvej inštancie v skutkových zisteniach a úvahách, alebo nekorektnosti právneho vyhodnotenia situácie vo väčšine prípadov môže odvolací súd napraviť sám (Svoboda, K. Dokazování. Praha: ASPI Wolters, Kluwer 2009, s. 185).

20.1. Dovolací súd nepovažoval uplatnenú námietku tzv. prekvapivosti za dôvodnú z dôvodu, že odvolací súd vychádzal zo zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie, bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania v konaní pred odvolacím súdom. Nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem (§ 385 CSP). V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva neuskutočnenie ústneho pojednávania nespôsobuje ujmu požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských právach a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) vo vzťahu k ústnosti a verejnosti konania v prípadoch, keď skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitou (Varela Assalino proti Portugalsku z 25. apríla 2002).

20.2. Vychádzajúc z absolútnej neplatnosti právneho úkonu na obsah, ktorého dohoda o zmene pracovných podmienok odkazovala, bolo predmetom zmeny rozsudku súdu prvej inštancie len nesprávne právne posúdenie, pre posúdenie ktorého nebolo potrebné postupovať v zmysle § 385 CSP, ani v zmysle § 382 CSP. Ustanovenia § 43 Zákonníka v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka boli súdom prvej inštancie použité na rozhodnutie vo veci samej. Odvolací súd pri posudzovaní dohody o zmene pracovných podmienok vychádzal zo zisteného skutkového stavu, ktorým bol viazaný (§ 383 CSP), ako aj zo záveru súdu prvej inštancie o absolútnej neplatnosti pracovnej zmluvy z 30. júna 2005, s ktorým záverom sa stotožnil. Napokon žalobca bol oboznámený s obsahom uplatnených odvolacích námietok, preto len nesprávne právne posúdenie dohody o zmene pracovných podmienok, odkazujúcej na pôvodnú zmluvu nemožno hodnotiť ako prekvapivé pri právnom zastúpení oboch strán sporu. Pričom žalobca na uplatnené relevantné námietky v odvolaní žalovanou vôbec nereagoval.

21. Rovnako za nedôvodné považoval dovolací súd námietky týkajúce rozsahu a obsahu odvolacieho prieskumu v spore s ochranou slabšej strany. Z obsahu odvolania žalovanej je nepochybné, že okrem nesprávnych skutkových zistení, predmetom odvolacieho prieskumu bolo aj nesprávne právne posúdenie právneho vzťahu, v súvislosti s existenciou dohody o zmene pracovných podmienok, obsahu pracovnej náplne funkcie riaditeľa a základných kompetencií konateľa spoločnosti. Sporný základ nároku týkajúci sa posúdenia právneho vzťahu strán, v jeho výsledku teda aj vo veci samej nepredstavoval spor s ochranou slabšej strany v zmysle § 316 a nasl. CSP.

22. Napokon ako nedôvodnú posúdil dovolací súd aj námietku týkajúcu sa porušenia viazanosti odvolacieho súdu s vysloveným právnym názorom v kasačnom rozhodnutí sp. zn. 19CoPr/6/2017 v bode 19 odôvodnenia, z ktorého vyplýva, že v ďalšom konaní bolo úlohou súdu prvej inštancie bez ohľadu na označenie právnych úkonov (pracovná zmluva, dohoda o zmene pracovných podmienok) a pracovných pozícií (konateľ, riaditeľ), posúdiť činnosti žalobcu podľa ich obsahu a následne ustáliť, či obsah tých činností, ktoré mal žalobca vykonávať ako riaditeľ, sa neprekrýva s obsahom funkcie konateľa. Ich prekrytie je neprípustné. V nadväznosti na toto zistenie, bolo potom úlohou súdu prvej inštancie posúdiť, či medzi stranami sporu išlo o obchodnoprávny alebo pracovnoprávny vzťah a následne nanovo posúdiť dôvodnosť žaloby. Podľa názoru dovolacieho súdu posúdením zisteného skutkového stavu odvolacím súdom nedošlo k odklonu od vysloveného skoršieho právneho názoru, keďže aj súd prvej inštancie dospel k záveru o absolútnej neplatnosti právneho úkonu a to pracovnej zmluvy z 30. júna 2005, s ktorým právnym posúdením sa odvolací súd stotožnil. Uvedené posúdenie vyplývalo práve z komplexného posúdenia obsahu pracovnej náplne pracovnej činnosti žalobcu v pozícii „konateľ“ a vo funkcii „riaditeľ a konateľ“, ktoré pracovné postavenie resp. obsah pracovných činností vyplývalo z dohody o zmene pracovných podmienok z 1. marca 2009 (v spise na č. l. 20 a 21), ktorá sa týkala len zmeny zaradenia s odkazom na pôvodnú pracovnú zmluvu.

22.1. Zo žiadneho z ustanovení Civilného sporového poriadku nevyplýva viazanosť súdu, ktorý pôvodný právny názor vyslovil, ak sa vec v dôsledku opravného prostriedku podaného proti ďalšiemu rozhodnutiu znova stane predmetom opravného konania (m. m. R 68/1071, s. 237).

23. Nadväzujúc na uvedené dovolací súd konštatuje, že v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil existenciu vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, preto prípustnosť a ani dôvodnosť dovolania z tohto dôvodu nie je daná.

24. Podľa § 421 ods.1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

25. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

26. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

27. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednatel'nosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

28. K uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolateľ vymedzil otázku, či možno konvalidovať prípadnú vadu pracovnej zmluvy spočívajúcu v nesprávnom vymedzení druhu práce s prihliadnutím na skutočne vykonávanú činnosť, ktorá otázka podľa jeho názoru nebola vyriešená rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. V rámci dovolacieho prieskumu pri skúmaní procesnej prípustnosti dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolací súd konštatuje jeho vymedzenie v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 432 ods. 2 CSP, preto pristúpil k meritórnemu posúdeniu namietaného nesprávneho právneho posúdenia vymedzenej právnej otázky.

29. Podľa § 1 ods. 1 a 4 Zákonníka práce tento zákon upravuje individuálne pracovnoprávne vzťahy v súvislosti s výkonom práce fyzických osôb pre právnické osoby alebo fyzické osoby a kolektívne pracovnoprávne vzťahy. Ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

30. Podľa § 34 Občianskeho zákonníka právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

31. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

32. Podľa § 43 ods. 1 Zákonníka práce v pracovnej zmluve je zamestnávateľ povinný so zamestnancom dohodnúť podstatné náležitosti, ktorými sú: a) druh práce, na ktorý sa zamestnanec prijíma, a jeho stručná charakteristika, b) miesto výkonu práce (obec, časť obce alebo inak určené miesto), c) deň nástupu do práce, d) mzdové podmienky, ak nie sú dohodnuté v kolektívnej zmluve.

33. Z dôvodu subsidiárnej pôsobnosti Občianskeho zákonníka na pracovnoprávne účely, definícia právneho úkonu sa používa tak, ako ho vymedzuje Občiansky zákonník. Právny úkon musí spĺňať náležitosti, ktoré sú predpísané zákonom, alebo ktoré boli dohodnuté účastníkmi zmluvy. Ak niektorá z požadovaných náležitostí chýba alebo má určité nedostatky, má právny úkon vadu. Vadnosť právneho úkonu spočíva v tom, že právny úkon nemá náležitosť požadovanú zákonom, z toho dôvodu je buď neplatný, alebo od právneho úkonu možno odstúpiť. Občiansky zákonník s vadnosťou právneho úkonu spravidla spája jeho neplatnosť. Neplatnosť právneho úkonu uvedená v § 39 Občianskeho zákonníka má povahu absolútnej neplatnosti. Vo všeobecnej rovine možno povedať, že neplatný je právny úkon, ktorý nemá niektorú z náležitostí, ktoré zákon pod sankciou neplatnosti právneho úkonu vyžaduje. Pritom Občiansky zákonník pojem „absolútna neplatnosť“ nepoužíva. Používa len termín „neplatnosť“, preto platí, že pokiaľ je nejaká vada právneho úkonu sankcionovaná neplatnosťou (a nejde pritom o niektorý z prípadov relatívnej neplatnosti uvedenej v § 40a Občianskeho zákonníka), ide o absolútne neplatný právny úkon. Absolútna neplatnosť (negotium nullum) nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona, môže sa jej dovoliť ktokoľvek. Okrem účastníkov právneho úkonu je to teda každý, kto má na tom právny záujem. Na absolútnu neplatnosť právneho úkonu súd alebo iný štátny orgán prihliada z úradnej povinnosti, teda napríklad aj bez toho, aby ten, kto môže byť takým úkonom dotknutý, musel namietať neplatnosť úkonu. Absolútna neplatnosť pôsobí zásadne od začiatku (ex tunc), teda od okamihu vzniku právneho úkonu. Účinky absolútnej neplatnosti pôsobia definitívne, aj keby dôvod neplatnosti právneho úkonu dodatočne odpadol. Absolútne neplatný právny úkon nemožno teda zhojiť dodatočným schválením, či ho konvalidovať dodatočným odpadnutím dôvodu neplatnosti, ale ani napraviť splnením povinnosti. Do úvahy prichádza iba konverzia podľa § 41a ods. 1 Občianskeho zákonníka (keď neplatný právny úkon má náležitosti iného právneho úkonu, ktorého sa účastníci dovolajú).

34. V spore o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru súdy nižších inšancií pri posudzovaní vzniku právneho vzťahu a najmä jeho charakteru zhodne dospeli k záveru, že pracovná zmluva z 30. júna 2005 uzavretá medzi stranami sporu nespĺňa náležitosti v zmysle § 43 Zákonníka práce z dôvodu vymedzenia druhu práce a to zastupovanie a riadenie spoločnosti a vykonávanie všetkých činností smerujúcich k rozvoju a rastu popradského hokeja. Žalobca v čase uzavretia pracovnej zmluvy bol konateľom právnej predchodkyne žalovanej od 31. mája 2005. Odvolací súd v kasačnom uznesení z 26. júna 2018 sp. zn. 19CoPr/6/2017 považoval za nepochybné, že funkcia štatutárneho orgánu nemôže byť vykonávaná v rámci výkonu práce, preto ju nie je možné vykonávať na základe pracovnej zmluvy. Rovnako nie je možné uzavrieť pracovnú zmluvu s dohodnutým druhom práce zahŕňajúcim činnosti spadajúce pod rozsah činnosti štatutárneho orgánu. V tejto súvislosti podotkol, že ak z vymedzenia druhu práce v pracovnej zmluve je zrejmé, že sa v prevažnej miere zhoduje s obsahom funkcie štatutárneho orgánu, takáto zmluva nemôže byť považovaná za pracovnú zmluvu podľa § 43 Zákonníka práce. Skonštatoval, že vymedzenie druhu práce - zastupovať a riadiť spoločnosť, ale aj všeobecné vymedzenie vykonávať všetky činnosti smerujúce k rozvoju a rastu popradského hokeja, spadá pod základné a typické kompetencie konateľa spoločnosti v zmysle Obchodného zákonníka, konanie štatutárneho orgánu podnikateľa podľa § 13 ods. 1 Obchodného zákonníka, ako aj rozhodovanie o obchodnom vedení spoločnosti podľa § 134 Obchodného zákonníka. Vychádzajúc z absolútnej neplatnosti pracovnej zmluvy z 30. júna 2005, následne pri posudzovaní dohody o zmene pracovných podmienok z 1. marca 2009, odvolací súd dospel k záveru, že na to, aby spĺňala náležitosti riadneho právneho úkonu, predmetná dohoda nemôže odkazovať na neplatnú pracovnú zmluvu, ktorú nie je možné konvalidovať. Len zmena v pracovnom zaradení zamestnanca na funkciu riaditeľ a konateľ spoločnosti s odkazom na pôvodnú pracovnú zmluvu, nespĺňa náležitosti pracovnej zmluvy v zmysle § 43 Zákonníka práce. V závere podotkol, že ani z vykonaného dokazovania nemožno vyvodiť, aby sa strany ústne dohodli na všetkých podstatných náležitostiach pracovnej zmluvy v zmysle Zákonníka práce.

35. Z uznesenia najvyššieho súdu z 25. novembra 2010 sp. zn. 3Cdo/73/2009 vyplýva, že absolútna

neplatnosť právneho úkonu pôsobí priamo zo zákona (ex lege), a to od počiatku (ex tunc), bez ohľadu na to, či sa tejto neplatnosti niekto dovolal; preto právne účinky, t. j. subjektívne práva a povinnosti z takto absolútne neplatného právneho úkonu nevzniknú. Súd prihliada k absolútnej neplatnosti právneho úkonu i bez návrhu, t. j. z úradnej povinnosti. Absolútnu neplatnosť právneho úkonu nemožno podľa platného právneho stavu spätne zhojiť ani dodatočným schválením (ratihabíciou), ani odpadnutím vady prejavu vôle (tzv. konvalidáciou).

36. Posúdením platnosti právneho úkonu podľa 39 Občianskeho zákonníka, teda ak prichádza do úvahy možnosť absolútnej neplatnosti právneho úkonu, ktorá nastáva priamo zo zákona, je súd povinný zaoberať s touto otázkou z úradnej povinnosti. To samozrejme za podmienky, že priebeh predchádzajúceho konania, vykonaného dokazovania, takúto možnosť naznačuje. Opačný výklad by bol v rozpore s princípom právnej istoty (IV. ÚS 2600/09, Ústavný súd Českej republiky).

37. Nadväzujúc na uvedené dovolací súd konštatuje, že konvalidácia absolútne neplatného právneho úkonu neprichádza do úvahy, preto namietané nesprávne právne posúdenie nebolo dôvodné. Dovolanie ako nedôvodné preto zamietol v súlade s § 448 CSP.

38. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovanej v dovolacom konaní, ktorej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v súlade s § 255 ods. 1 CSP v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

39. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.